

KATE BROMLEY

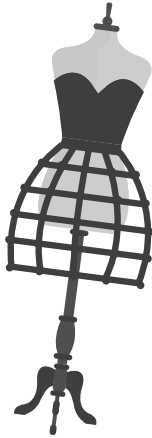
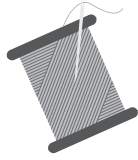
„Bromley su šia šiuolaikiška istorija apie
PRIEŠUS, TAMPANČIUS MYLIMAISIAIS,
pataikė tiesiai į dešimtuką.“

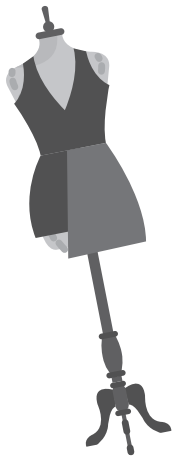
Publishers Weekly

Dabar Čia ir

svajonių knygos

KATE BROMLEY

Dabar
Čia ir
Čia

Iš anglų kalbos vertė Žiedė Gintalaitė

Versta iš: Kate Bromley,
Ciao fow now, 2023
Canary Street Press.
Copyright © Kate Bromley, 2023

Iš anglų kalbos vertė
Žiedė Gintalaitė

Redagavo
Vaiva Markevičiūtė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-03-0987-2

© Žiedė Gintalaitė,
vertimas iš anglų kalbos, 2024
© Vaiva Jalo, knygos viršelio
ilustracija ir dizainas, 2024
© www.shutterstock.com,
viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2024

*Skiriu savo nonna ir nonno, kurie man padovanojo begalę
šiltų akimirų siuvant, vakarieniaujant su šeima ir svajojant
apie Italiją.*

I

– Kaip mane įvertintum skalėje nuo nulio iki grynakraujo italo?

Mudu tempiam prikimštus lagaminus akmenimis grįsta Romos gatve, atitraukiu akis nuo architektūros stebuklą ir žvilgteliu į Marko. Vidurdienis, saulė kepina visu smarkumu, nuo karščio viskas net mirguliuoja – toks oras Niujorke smaugtu, bet čia jį pakelti lengviau. Kunkuliuoja galimybės. Italų kalbos nuotrupos ir motorolerių ūžesys užliejo visus mano pojūčius tarsi nauja mėgstamiausia daina. Jausmas toks nerealus, kad net pririekia pastangų atsakyti draugui ir pasipriešinti pagundai pasinerti į „Atostogų Romoje“ fantaziją.

– Vertinti tiesiog įspūdį ar ir išvaizdą?

– Viską, – atsako Marko patempęs juodų marškinėlių apykaklę. – Įsivaizduok, kad ką tik pro mane praėjai, pamatei, įvertinai ir pagalvojai: „Mano kuklia turistės nuomone, šis džentelmenas akivaizdžiai yra tiek ir tiek italas.“

– Nežinau, – atsakau ir ryžtingai timpteliu lagaminą, ratukui užkliuvus už akmens. – Gal penki.

– Penki? – suzirzia. – Nenoriu paveikti tavo sprendimo, bet kaip tu drįsti?

Sustoju pajutusi, kad net ir nepaliaujamai dvi valandas nuo atvykimo pumpuojamo adrenalino veikiamam kūnui reikia pertraukos. Iš maišelio išsitraukiu oro uoste nusipirktą buteliuką vandens ir, prieš vėl prabildama, godžiai atsigeriu.

– Žinok, persigalvojau. Duodu aštuonetą. Tvirtą aštuonetą – puikų balą, paliekantį vietos tobulėti.

Marko ištiesus ranką, paduodu vandenį ir palinksėjimu parodau, kad gali išgerti likutį. Jis taip pat godžiai atsigeria ir tuščią buteliuką išmeta į šiukšliadėžę netoliese.

– Aštuonetą priimu. Vis geriau nei tavo trys kablelis septyni.

– Kaip gali duoti tris kablelis septynis, jei biologiškai esu pusiau italė?

– Taip akiai nepasitikėčiau kilmės tyrimais, – atsako Marko. – Gal ir esi Violeta Lučiano, bet tavo strazdanos ir apgailėtinas nesugebėjimas įdegti veikia primena Sinéad O'Connor.

Nusijuokiu ir plaukų gumele, kurią visada nešioju ant riešo, susirišu storus kaštoninius plaukus į kasą. Marko tęsia:

– Beje, kelintą valandą atvyksta Holė?

– Neįsivaizduoju, – atsakau. – Aš Holei praktiškai nematoma, todėl nesitikiu, kad būsiu informuota apie jos kelionių planus.

– Ir aš. Gal pagaliau per praktiką palenksim ją savo pusėn. Kaip galima mūsų nemėgti? Mes žavingi.

– Šiek tiek žavingi, – atsakau. – Absurdiški, bet žavingi.

– Tiesa, bet visi mados dizaineriai šiek tiek absurdiški.

Mieliau rinkčiausi pūstą sluoksnuotą tiulio suknelę nei praktinį mąstymą.

– Be abejo, – sutinku.

Marko nusišypso, ir mudu toliau einame judria gatve. Joje knibždėte knibžda turistų ir vietinių, net nustembu, kad dar į nieką neatsitrenkėme, – Manhatane net ir ramus pasi-vaikščiojimas gali virsti žvilgsnių karu, nes niekas niekada nenori pasitraukti ar duoti kelio. Italijoje pėstieji ant šaligatvio laviruoja kaip sinchronizuoto plaukimo profesionalai.

Vidurdienio *riposo* neabejotinai daro stebuklus sielai.

Po penkių minučių vėl sustojame, ši kartą atradę vaizdingą komercinę gatvelę, kurioje yra restoranas, kavinė, drabužių parduotuvė ir ledainė – visos jos vilioja savaip.

– Noriu pailsėti, – pranešu Marko. – Su profesore Leoni jos bute turim susitikti po valandos, o iki to laiko galim pabūti čia.

– Man tinka. Pirma šiek tiek apsižvalgysiu, – smakru parodo į drabužių parduotuvę. – Prisijungsi?

– Nusivariau nuo kojų. Lauksiu tavęs kavinėje.

– Susitinkam po penkiolikos minučių.

Jis nustraksi, vis dar trykšdamas energija, ir tokiomis akimirkomis skaudžiai prisimenu mūsų amžiaus skirtumą. Mus skiria tik septyneri metai, bet retkarčiais skirtumas tarp dvidešimt dvejų ir dvidešimt devynerių atrodo begalinis. Man netrukdo, kad esu vyresnė už daugumą savo kursiojų. Net ir dabar didžiuojuosi, kad studijuojau jau suaugusi. Tik kartais slegia juntami trūkumai, reguliariai primenantys, kad esu smarkiai atsilikusi gyvenime. Kad turiu daug daugiau dirbti, jei noriu kompensuoti prarastą laiką.

Nustūmusi šią sunkią mintį šalin, nukreipiu pyktį į kelią, eidama link lauko kavinės. Sustoju prie juosmenį siekiančios pertvaros ir matau, kad kavinė sausakimša, visi staliukai užimti.

Nusikeikiu.

Nusprendusi palaukti, išsitraukiu telefoną ir, kaip visada turėdama laisvo laiko, peržiūriu senas mudviejų su Gregu nuotraukas. Nesiginčiju, tai be galo žalingas užsiėmimas, bet nors esu ekscentriška, kartu ir įpročių vergė.

Peržiūrėdama nuotraukas pasijuntu kaip visada. Liūdnai susitaikiusi. Nepatogiai patogiai. Skrydis į kitą pasaulio kraštą nieko nepakeitė. Keisčiausia, kad nors jo pasiilgau, tai nereiškia, jog noriu grįžti pas Gregą. Bent jau ne dabar. Nė nenoriu būti ta mergina nuotraukose. Jos nebėra. Jau dvejus metus nebėra. Tačiau vis tiek žvelgiu į mūsų praeitį ir negaliu jos paleisti. Negaliu sulaikyti savęs nuo minties, kad, atėjus tinkamam metui, mudu vėl rasime vienas kitą. Gal todėl, kad vis dar palaikome ryšį ir kartais įnirtingai susirašinėjame. Sunku palikti žmogų praeityje, kai jis vis dar šmėsčioja dabartyje.

Praėjo kelios minutės, o aš vis dar paskendusi nuotraukose, kuriose mudu šypsomės ir juokiamės savo sename bute, tačiau pastebiu išeinančią porelę. Iš karto apsidairau ir pamatau laisvą staliuką pačiame viduryje. Netobula, bet tiks.

Nenorėdama praleisti galimybės, sparčiai nužingsniuju, iš visų jėgų stengdamasi išmanevruoti savo kadilako dydžio lagaminą tarp staliukų, ir kiekvienam pasitaikiusiam sumurmui *scusi* arba *grazie*. Netrukus mane ir staliuką skiria vos kelios pėdos. Atrodo, jau jaučiu, kaip bus gera sėdėti pavėsyje, tik kitoje pusėje mano akį patraukia šviesių plaukų kuokštas.

Gregas?

Širdis pradeda daužytis ir staiga apima siaubingas jaudulus. Visu kūnu pasisuku dešinėn ir beveik susikūprinu, kad tik geriau įsižiūrėčiau. Ten negali būti jis. Negali.

Tačiau mano akys lieka įsmeigtos į siluetą. Aukštas ir lieknas, plaukus nusimetęs į dešinę. Visada į dešinę. Visada permesdavau į tą pusę, kai sėdėdavom ar gulėdavom lovoje. Jis pasisuka į mane ir pasaulis pakrypsta. Pala, ne – aš krypstu, ne – aš krintu, tiesiu taikymu trenkiuosi į gretimą staliuką tarsi baslys.

Sveiki atvykę į mano košmarą.

Per tris sekundes mane ištinka šokas. Pajuntu karštą, drėgną paviršių prie savo dabar jau permirkusios krūtinės, ausis užpildo bjaurus traškesys, o viskas, ką matau, yra išsigandusios, į mane įbestos rudos akys. Spoksau į jas ilgiau, nei derėtų, nusigrėžiu, nuleidžiu galvą ir atsistumiu nuo beveik sulaužyto staliuko, ant kurio buvau išsidrėbusi. Visą tą laiką galvoju: *To nebuvo. Kas nors pasakykit, kad to nebuvo.*

Atsistoju ant drebančių kojų ir vis dar apsvaigusi nužvelgiu kavinę. Visi iki vieno žiūri į mane empatijos, šoko ir siaubo kupinomis akimis.

O, taip. Dar ir kaip buvo.

Paliečiu marškinėlius, persunktus stiprios kavos. Pamažu grįždama į realybę, vėl pažvelgiu į rudų akių savininką. Palinkęs į priekį, vertina padarytą žalą ir valosi kava aptaškytus pilkus marškinius ir chaki spalvos šortus. Mano išgąščio pilnos akys nukrypsta žemyn ir tada pamatau ant žemės gulintį jo kompiuterį. Ekranu viduryje matyti siaubingas įskilimas. Jei tik būtų įmanoma išnykti dūmų debesyje kaip raganai, tik be klyksmo, nedvejojama taip ir padaryčiau. Deja, jokių stebuklingų galių neįgyju ir tenka pačiai tvarkytis su pasekmėmis.

– O Dieve, – išlemenu ir prisiverčiu ko nors imtis, kai mūsų žvilgsniai vėl susiduria. – Atsiprašau. Žiauriai atsiprašau. Tau viskas gerai? Nenusideginai?

Jis žiūri į mane kaip į kokį laukinį žvėrelį, kuriam iš burnos pasipylė putos, ir, turint omeny mano dabartinę būseną, jo susirūpinimas pagrįstas. Vaikinas neatsako.

– Atsiprašau, – darkart mėginu. – *Parli inglese?* Nežinau, kaip itališkai paklausti, ar viskas gerai.

Vaikinas šaltai į mane pažvelgia.

– *Stai bene.*

– *Stai bene?* – pakartoju.

– Itališkai tai reiškia „Ar tau viskas gerai?“.

Ir nuo šios akimirkos pradėjom kalbėti *inglese*. Bent jau žinosiu, ką sako, kai pradės grasinti teismais.

– Ai, gerai. Puiku, – atsakau. – Tai ar tu *stai bene*?

– Viskas gerai. – Jo užtikrintas ir gilus tonas toli gražu neskamba gerai. Vaikinui išsitiesus, nustembu, koks jis aukštas. Mano viršugalvis vos siekia jam pečius, o norėdama pažiūrėti į akis, turiu pakelti galvą.

– Sudaužiau tavo kompiuterį. Sumokėsiu už taisymą arba pakeitimą.

Kiek Italijos juodojoje rinkoje moka už blužnį? Lėktuvo bilietai išleidau beveik visus pinigus, tad mano kvėpavimo takai akimirksniu užsigniaužia, kol bandau sugalvoti, kaip surinksiu pinigų naujam kompiuteriui.

– Nereikia, – atsako vaikinas ir išgelbėja mane nuo kylančios panikos.

Jis persibraukia ranka tamsiai rudus plaukus ir permeta juos į kairę. Smakrą dengia šeriai, netrukus pavirsiantys vešlia, tokia pat tamsiai ruda barzda. Šiek tiek primena medkirtį, bet nesiskundžiu. Tik gaila, kad žvilgsnis nepalieka abejonių, jog jis absoliučiai manęs nekenčia.

Atsitūpęs paima kompiuterį, pažiūri į sugadintą ekraną ir bandydamas jį uždaryti stengiasi nesiraukyti. Dalis atlūžusi,

todėl ekranas iki galo neužsiveria. Jis atsistoja ir įsideda kompiuterį į krepšį ilga rankena – šiam taip pat kliuvo. Kaip matau, niekas neliko sveikas po mano kofeino išpuolio.

Norėdama ir privalėdama labiau sušvelninti situaciją, apeinu jo apšnerkštą stalą ir mosteliu į savąjį.

– Prisėsk šalia. Leisk tau nupirkti kavos. Tai mažiausia, ką galiu padaryti sugadinusi tavo popietę, jei ne visą gyvenimą.

Išgirdęs mano žodžius, jis nužvelgia kavinę, ieškodamas pabėgimo kelio arba delsdamas. Abu variantai suprantami. Mano akys taip pat nuslysta į šoną, nepastebimai ieškodamos Grego kitoje kavinės pusėje. Jo ten nėra. Žinoma, kad nėra. Mano pernelyg laki vaizduotė skambina pavojaus varpais, o šis žeminantis incidentas nutiko be realios priežasties.

Atsigrėžiu į savo kaimyną ir nusišypsau jam nekalta, bet maldaujančia šypsena.

Tiesiog atsisėsk šalia. Išvaduok mane iš kančių.

Tikėjaisi griežto atsisakymo, bet jis tik šaltai atsako:

– Nenoriu trukdyti.

– Netrukdysi, – iškart atrėžiu. – Jei neprisėsi, graūšiu save mažiausiai metus. Gal dvejus.

Vos nesusijuokiau. *Dvejus metus?* Kur jau. Mano perdėtai analizuojanti galvelė iš naujo įsivaizduos ir išgyvens šį nepamirštamą siaubą iki gyvenimo galo.

Rodos, jis pajuto mano akivaizdų sumišimą ir nusileidęs atsikvėpė.

– Gerai, – atsako. – Nesuk galvos dėl mano kompiuterio. Vis tiek ketinau pirkti naują.

Turbūt tai melas, bet jaučiuosi dėkinga. Vyrukas nenoriai atsėdė šalia, aš taip pat skubiai prisėdu ištiesdama nugarą, tarsi ruoščiausi darbo pokalbiui.

– Taigi, – ištariu kuo linksmesniu balsu, – gal aš prisi-
statysiu. Viola.

Jis užmezga akių kontaktą, bet į mano šypseną nesure-
aguoja.

– Matas.

– Labai malonu susipažinti, Matai. – Inicijuojau šaltą
rankos paspaudimą, bet jis paleidžia mano plaštaką taip
greitai, kad galėtum pamanyti, jog palaižiau savo delną
prieš pat mums susiliečiant. Nežinau, kaip reaguoti į jo
sunkiai slepiamą panieką, bet, laimei, pasirodo padavėjas
ir paklausia, ko norėtume. Užsisakau kapučino, Matas pa-
prašo *americano*. Padavėjas nueina vaipydamasis – spėju,
kalta mano ką tik iškelta scena.

– Matau, kad šiandien pelnysiu daugumos simpatijas, –
pajuokauju.

– Dėl Džuzepės nesijaudink, – sako lyg tarp kitko. –
Nuolat čia užsuku, bet jis visada į mane žiūri pašaipiai.

– Bet tu panašus į žmogų, kuriam pašaipta netrukdo.

Šie žodžiai išsprūdo savaime, todėl tikiuosi, kad jo neį-
žeidžiau. Matas tik gūžteli pečiais.

– Verčiau sulauksiu pašaiptaus žvilgsnio nei netikros
šypsenos. – Jis pažvelgia tiesiai man į akis ir mano plati
šypseną kaipmat išgaruoja.

Mhm, Matai. Nebūtina elgtis kaip asilui.

– Mandagumas nekainuoja, – atsakau paprastai.

Matas atsilošia.

– Manau, galima būti mandagiam ir be apsimetinėjimų.
Kodėl turėčiau keisti savo asmenybę vien dėl to, kad kiti
pasijustų geriau? Kažkada toks buvau, ir tai baisiai var-
gino. Žmonės vis tiek manęs nemėgo.

Noriu patvirtinti paskutinį jo teiginį, bet susitvardau.
Todėl atsakau:

– Tikrai yra skirtumas tarp asmenybės keitimo ir savęs pateikimo taip, kad nepasirodytum nemandagus.

Matas kilsteli lūpų kamputį ir pasirodo mažytė šypsenos užuomina.

– Toks tau atrodo? Nemandagus?

Labiau panašus į neproporcingai žavingą trolį po tiltu, bet gal geriau to neminėti.

Perbraukiu pirštų galiukais stalo paviršių, bandydama sugalvoti dar vieną neįpareigojantį atsakymą, galop padedu ranką ant kelių.

– Nebūtinai, – atsakau. – Manychiau, esi nuoširdus.

– Turi omeny, nuoširdus storžievis? – toliau erzina.

Nejučia nusišypsau.

– Juk požiūris subjektyvus, ar ne?

– Taip, – sutinka. – Pavyzdžiui, vieniems nemandagumas gali reikšti atsainų elgesį, o kitiems – įžūlų asmeninio turto niokojimą.

– Juk atsiprašiau dėl kompiuterio! – Mano pakeltas tonas nustebino net pačią. Aš taip nesielgiu. Aš stengiuosi įtikti žmonėms. Man *reikia*, kad žmonės mane mėgtų. Nerėkiu ant nepažįstamųjų, ypač tų, kuriems stengiuosi įtikti. Atrodo, Matą tai pralinksmino, bet kažkodėl jis mane pradeda erzinti. Norisi jam trinktelėti, bet ir prajuokinti. Darosi neramu. Įkvėpusi ir versdama save nurimti, priduriu:

– Atsiprašau. Nemandagiai pasielgiau pakeldama balsą.

Matas nusišypso. Nuoširdžiai nusišypso, ir tai mane nuginkluoja. Troliai neturėtų taip šypsotis. Nebent kai ruošiasi praryti nekaltą grobį.

Ar Matas mane praris?

Kas čia dabar, po galais? Nebyliai save sudrausminu, nusikratau absurdiškos minties ir išsitiesusi atsikrenkščiu.

– Tikrai atsiprašau dėl kompiuterio, – tęsiu, – ir dėl tavo kavos.

– Per daug atsiprašinėji.

Mato akys ir tonas persmelkti arogancijos, ir mano pečiai įsitempia. Galbūt man tereikia, kad mane mėgtų visas pasaulis, *išskyrus* jį.

Jis šiek tiek pakreipia galvą.

– Sakyk, ką galvoji. Nesupyksi.

Neabejoju. Kas aš jam? Niekas. Pasijuntu laisva, suvokusi, kad lygiai tą patį jaučiu ir jam. Atsakau visiškai ramiu balsu:

– Tik galvojau, kad per visą savo gyvenimą dar niekada nebuvau taip patenkinta, kad kažkas manęs nekenčia.

Matui vėl nusišypsojus, pajuntu didžiulį susierzinimą, kad tai mane pradžiugino.

– Na va. Dabar jautiesi geriau? – paklausia. Puikiai suprantu, kad jis neneigia mano prielaidos.

– Truputį, – pripažįstu. – Beje, gali būti ramus, daugiau į tave nebeatsitrenksiu. Paprastai nesu tokia nerangi. Šiaip jau esu gana vikri.

– Nedrįščiau abejoti tavo vikrumu.

– Tiesiog prieš pat mums susiduriant atrodė, kad pamčiau buvusįjį, ir tai paveikė mano erdvinį mąstymą.

– Nejaugi? – paklausia Matas stebėtinai susidomėjęs. Jis guviai apsižvalgo kavinėje. – Jis dar čia?

– Jau išėjo, – greitai atsakau. – Ir ten buvo net ne jis. Tiesiog kartais pasivaidena.

Matas smalsiai žvilgteli man prisipažinus, ir matau, kaip bando mane perprasti. Sėkmės. Jei būčiau dėlionė, tai septyniasdešimt penki procentai mano dalių gyventų savo gyvenimą po sofa, palaidotos po dulkėmis ir trupiniais.

– Tavo buvusysis kartais pasirodo kaip koks vaiduoklis? Turit nebaigtų reikalų?

Nesu tikra, ar jo klausimas nuoširdus, ar bando mane pašiepti – bet kuriuo atveju už masalo neužkimbu.

– Nieko asmeniško, – pasakau, – bet nelabai noriu pradėti egzistencinę diskusiją su tavim. Nuojauta kužda, kad tavo požiūris į meilę geriausiu atveju – apokaliptinis.

– Postapokaliptinis, bet tiek to. Gali parodyti jo nuotrauką?

Jo išraiška atrodo vaikiška, todėl iškart pradedu įtarinėti.

– Kodėl nori pamatyti mano buvusiojo nuotrauką?

– Iš smalsumo, – atsako paprastai.

Svarstau net visas dvi sekundes.

– Ne, nerodysiu.

– Gerai, nerodyk. – Jis atsiremia alkūnėmis į stalą žvelgdamas į toli, ir dėl kažkokios vaikiškos priežasties mane tai suerzina. Akimirką sudvejoju, bet iš rankinės išsitraikiu telefoną. Nenoriu jam rodyti asmeninių nuotraukų, todėl atveriu Grego instagramo paskyrą.

– Štai.

Matas paima telefoną ir peržiūri nuotraukas.

– Man jis nepatinka, – ištaria.

– Kaip netikėta.

Jis įsižiūri į ekraną ir atitraukia telefoną, norėdamas pažiūrėti kitu kampu.

– Jo akys keistos. Primena šiurpią Viktorijos laikų lėlę užkaltoje palėpėje.

– Grego akys – geriausias jo bruožas, pabaisa tu. – Nenorėjau taip užsipulti, bet būtent tai ir padariau.

– Ir dar jo vardas *Gregas*, – pasišaiपो. – Neatleistina. Nors prie žudiko marionetės veido gal ir tinka.

– Gerai, pakaks. – Pasilenkiu norėdama pasiimti telefoną, bet Matas pakrypsta į šoną, kad nepasiekčiau.

– Palauk. Galiu pamatyti ir tavo paskyrą?

– Kodėl?

– Tai padės man geriau tave suprasti. Be to, noriu palyginti tavo ir Grego nuotraukas. Jo žygių nuotraukų skaičius stulbinantis.

Sukritusi į kėdę mintyse pasveriu visus „už“ ir „prieš“. Jei patenkinsiu jo prašymą, bent jau bus užimtas, kol atneš mano atsiprašymo kavą, todėl galiausiai sutinku.

– Žiūrėk, – atsakau.

Jis spusteli piktogramą ir grįžta į mano privačią paskyrą, o ne viešą dizaino profilį, į kurią keliu savo darbus.

– Turiu klausimą, – po kelių sekundžių prabyla Matas. – Visada dalijaisi savo paskyra su katinu, ar laikui bėgant taip išėjo savaime?

– Nuo pat pradžių tai buvo abipusis susitarimas, – patikslinu. – Teodoras yra mano sesers katinas, bet mudu esame kaip vienas.

– Akivaizdu, – atsako. – Amerikos trumpaplaukis? Nenuslepiu nuostabos veide.

– Iš kur žinai?

– Turėjau katę. Ji irgi buvo Amerikos trumpaplaukė.

– Rimtai? – paklausiu. – Kuo ji vardu?

Matas toliau apžiūrinėja mano nuotraukas.

– Blanšė.

– Blanšė? – pakartoju su malonia nuostaba balse. – Gražus vardas. Juodu su Teo būtų buvę labai geri draugai.

Metas sekundei atsitraukia nuo telefono ir žvilgteli į mane be savo tipinės grimasos. Neilgam. Netrukus jis grįžta prie mano nuotraukų vertinimo, o aš toliau

skaičiuoju, kada galėsiu ištrūkti. Blanšė turėjo būti stipri, kad kasdien pakentė šį melancholiką.

– Galėtum kelti daugiau savo nuotraukų, – netikėtai sako Matas. – Nejau nenori, kad Gregas pamatytų, kaip tau smagu?

– Kodėl man tai turėtų rūpėti?

– Nes jo paskyra yra pirma siūlomų sąrašė. Algoritmo nenuneigsi.

Sukryžiuoju rankas ant krūtinės.

– Turbūt nepatikėsi, bet socialiniais tinklais naudojuosi ne tam, kad slapčia trolinčiau savo buvusiuosius.

– Sunku patikėti. Be to, esu tikras, kad būtent toks tikslas buvo įrašytas instagramo steigimo tikslų pareiškime.

Matas tęsia mano nuotraukų peržiūrą, o mano smilkiniai ima tvinkčioti – turbūt prasideda migrena.

– Kalbi kaip labai nesveikas žmogus. Galiu lažintis, kad tavo paskyra – grėsminga mįslingų citatų siena.

– Nelabai naudojuosi socialiniais tinklais, – atsako atiduodamas telefoną.

– Kaip ir visi žudikai iš netflikso *true crime* dokumentikų.

Matas vos nesukikena.

– Galim kartu nusifotografuoti ir pajvairinti tavo paskyrą. Gal ir neturiu sielos, bet esu beprotiškai fotogeniškas.

– Nenoriu nieko pajvairinti, – griežtai atsakau.

– Gerai, pamiršk. Tiesiog įdomu, ar Gregas sureaguotų. Papasakok apie Teo. Galiu jį vadinti Teo?

Kodėl atrodo, kad emociškai regresuoju su kiekvienu Mato komentaru? Tiesa, su Gregu nesusirašinėjome jau

porą mėnesių, o tai mums gana ilgas laiko tarpas, bet tokių pasitaiko. Vargu ar tai pateisina nuotraukų intervenciją. Nors gal ir vertėtų užfiksuoti šį siaubingą susitikimą būsimosioms kartoms.

– Gerai, nusifotografuokim. – Kratydama galvą pakelium telefonu ir nusitaikau. Mato beveik nematyti. – Ateik arčiau, bet neužgožk manęs. Turi matytis draugiškumas, bet ne romantika.

Jis priartėja ir uždeda ranką ant mano kėdės.

– Kitai ir negali būti.

– Miela, – atsakau pašaipiai apgailestaudama. – Tai nebus mūsų pirmas pasimatymas? Kaip gaila.

– Tikiu. Duok, palaikysiu telefonu. Mano rankos ilgesnės.

Paduodu jam telefoną ir abu pasilenkiame vienas prie kito. Turėčiau jaustis nesmagiai, bet, kad ir keista, nesijaučiu.

– Apsimeskim, kad tiesiog sėdim kaviniukėje ir mėgaujamės diena.

– Mes būtent tą ir darom.

– Tikrai? – atkertu. – Mes tikrai mėgaujamės diena, Matai?

– Geras pastebėjimas, – atsako. – Džiaukis, kad turiu patirties teatre. Vidurinės spektaklyje „Briliantinas“ vaidinau septintąjį moksleivį, todėl civiliziuotas sėdėjimas šalia tavęs turėtų būti įkandama užduotis.

– Parodyk, ką moki, eksperte. Sakyk „sūris“ ir pasistenk neatrodyti nusivylęs.

Įkvepiu ir nusišypsau, Matas nufotografuoja. Jis iš karto atitraukia ranką ir abu įvertinam darbą.

– Tik pažiūrėk, – nustembu. – O aš maniau, kad vampyrų nuotraukose nesimato.

Matas nusišypso.

– Man patinka. Atrodom kaip žmonės iš tos pačios draugų grupės, kurie taikstosi vienas su kitu, bet per sužadėtuvių vakarėlius ir gimtadienius padaugina ir sugadina dieną. Daug užgniaužto pykčio.

– Labai detalus apibūdinimas, – sureaguoju.

– Aš rašytojas, – atsako. – Čia mano duona.

Pakeliu antakius ir pažvelgiu į jį šiek tiek sužavėta.

– Aš irgi dirbu meno srityje. – Jei padariau jam įspūdį, jis to neparodo. Stengiuosi nežiūrėti į jį kreivai, todėl dėmesį nukreipiu į nuotrauką. – Taigi, rašytojau, ką parašyti antraštėje? Paminėti tave?

– Gali lengvabūdiškai paminėti. Santūriai. Pavyzdžiui, kad esu naujos Adele dainos įsikūnijimas.

Garsiai nusijuokiu.

– Gera žinoti, kad, be visų kitų žavių savybių, pasižymi ir aklumu. – Sekundę pagalvojusi parašau: *Kartą Romoje... #klajoklė*.

Parodau Matui ir jis gūžteli pečiais.

– Ne taip ir blogai, – pripažįsta.

Šyptelėju ir paskelbiu įrašą.

– Viskas. Tavo šypsena jau internete. Kaip jautiesi?

– Tarsi būčiau išplatinęs nuogo nuotrauką. Geriau ištrink.

Papurtau galvą.

– Per vėlu. Jau įkelta. Šita nesąmonė išvis buvo tavo idėja.

– Tau iš to daugiau naudos nei man. Dabar turėsi į ką pažiūrėti, kai pieši mane savo dienoraštyje.

Norisi alkūne jam užvožti į smakrą, bet galiausiai nusprendžiu nedaryti savo alkūnei meškos paslaugos.

– Tu nepakenčiamas, – pasakau.

– Galiu atsakyti taip pat.

Mūsų akių karą staiga nutraukia už nugaros pasigirdęs krenkštelėjimas. Apsižvalgę pamatome Marko, smalsiai žvelgiantį į mudu, vis dar susiglaudusius kaip nuotraukai.

– Pradedu įtarti, kad per pastarąsias dvidešimt minučių būsiu kažką praleidęs, – ištaria.

Grįžusi į realybę, atstumių kėdę nuo Mato ir atsisėdu tinkamu atstumu.

– Labai juokinga istorija, – atsakau Marko. – Vėliau papasakosiu.

– Ir dar kaip papasakosi.

– Tai ką, – greitai atsistoju ir išsilyginu ką tik išdžiūvusius marškinėlius. – Buvo be galo malonu susipažinti, Matai. Būtinai susitikime dar kartą.

Jis šaltai priima mano perdėtai apsimestinį saldumą.

– Gal geriau ne.

– Lyg skaitytum mano mintis. – Čiumpu lagaminą ir tikiuosi išeidama nebesukelti tokio chaoso, kokį atnešiau įėjusi.

Žinoma, padavėjas grįžta su kava būtent tuo metu, ir aš, pasiraususi rankinėje, ištraukiu dešimties eurų kupiūrą ir padedu ją ant stalo.

– Už kavą turėtų užtekti. *Arrivederci*.

– Linkėjimai Teo, – dar priduria, man skubant link išėjimo.

Marko seka iš paskos, tempdamas lagaminą, o mu-dviem saugiai išėjęs iš kavinės, jis staiga pradeda kosėti.

– Kas tau? – atsisuku.

– Atsiprašau, – atsako uždėjęs ranką ant gerklės. – Nuo tavęs ir *Mato* sklido tokia tiršta seksualinė įtampa, kad net pasidarė sunku kvėpuoti.

Užverčiu akis ir toliau einu gatve link taksi aikštelės kitame kvartale.

– Nuo manęs ir Mato galėjo sklisti nebent nežabotas priešiškusas.

– Kurgi ne, – atsako Marko. – Prieš ateidamas stebėjau judu net tris minutes ir jei nebūčiau sunerimęs, kad gali būti sulaikyta dėl viešo aršaus sekso, išvis nebūčiau ėjęs.

Svarstau, ar nevertėtų Marko pasakyti, kad mieliau plaukčiau nugara nuoga piranijų pilname baseine, nei užsiimčiau seksu su Matu, bet iš jo žvilgsnio matau, kad jis pasiruošęs diskutuoti šia tema visą amžinybę.

Susitaikiusi, kad jis nenurims, atkertu:

– Ką galiu pasakyt? Su manim niekada nenuobodu.

Jis prunkšteli ir mudu nueiname triukšminga gatve.

– Man tai ne naujiena.

Sudomino? Pirkite knygą

DABAR IR ČIA(O)

bene geriausia kaina **ČIA**

Mados namuose Romoje praktika atliekanti amerikietė susiduria su paniurusiu profesorės sūnumi ir išžiebta kibirkštys

Studentiškosiose paskolose skęstančios Violetos svajonė baigti dizaino mokyklą ir dirbti mados industrijoje jai kainavo kone viską. Tačiau gavusi praktikos vietą Romoje įsikūrusiuose kylančiuose mados namuose, į Italiją ji atvyksta pasiruošusi nugalėti. Violeta planuoja laimėti praktikantų konkursą ir pasiglemžti pagrindinį prizą – darbą Niujorko įmonėje.

Kavinėje netyčia sudaužius nepažįstamojo kompiuterį, net pats didžiausias atsiprašymo kavos puodelis Violetai nebeпадės. Pasirodo, vaikas iš kavinės yra Mateo, amžinai susiraukęs jos profesorės sūnus, kuriam ji – viso labo nerangi amerikietė... o gal net ir persekiotoja. Jų priešiškumas (ir neginčijama trauka) tik didėja, kai yra ne tik priversti kartu praleisti vasarą, kupiną prašmatnių vakarėlių, nuotykių Romoje, bet ir apsilyventi vienuose namuose...

9 786090 309872

